

Nr. 12 EXCES - beelden en lichamen in buitensporige tijden

Het is een homeopathische ervaring - meer beelden om te genezen van de bestaande.

Het is een deel van de potlatch - een feest waarin ook beelden geschenken kunnen zijn (of offers?).

De aanslagen van 11 september 2001 rechtstreeks op de radio; foto's van folteringen in de Irakese Abu Ghraib-gevangenis wereldwijd op het web; ontploffingen in Londen onmiddellijk op de gsm: er gebeurt niets of er bestaan beelden van. We worden erdoor overspoeld, van 's morgens vroeg in de krant tot 's avonds laat op televisie. Of is dat slechts een gevoel? Worden we verblind door een teveel aan beelden of door een tekort? Zien we teveel dezelfde beelden en is er nood aan meer diversiteit? Misschien moeten we besluiten dat er nooit genoeg beelden zijn voor een juiste weergave van de realiteit?

Nr. 12 EXCESS - images and bodies in times of excess

It's a homeopathic experience - more images to get cured of the existing ones.

It's a part of the potlatch - a feast in which images can also be presents (or sacrifices?)

The 11th September attacks, live on the radio; photos of torture in Abu Ghraib prison in Iraq worldwide on the web; explosions in London seen immediately on the mobile; nothing happens without there being images of it. We are inundated by them, from the newspapers in the early morning to the late-night news on television. Or is that just how it feels? Are we being blinded by a surfeit of images or a lack of them? Do we see the same images too often and is there a need for greater diversity? Perhaps we have to conclude that there are never enough images for a correct representation of reality.

Met deze en andere vragen sluit EXCES aan bij Jean-Luc Godards 'Histoire(s) du Cinéma'. Godards filmgeschiedenis – die tevens een geschiedenis is van de 20ste eeuw – schenkt evenveel aandacht aan de films die wél werden gemaakt als aan de films die níét werden gemaakt. Dat alomvattende project wil EXCES vertalen naar het digitale tijdperk. Welke beelden zien we wel (of te veel?) en welke niet (of te weinig)? En belangrijk: hoe reageren we op die beelden? Wat is het gevoel dat ontstaat tussen die beelden?

Een zoektocht naar de beelden achter de realiteit, gaat onvermijdelijk ook over de realiteit achter de beelden. Het is een visuele ervaring, maar zeker ook een fysieke – een confrontatie met de beelden én met het lichaam waarmee we kijken. Dat maakt elk beeld voor iedereen anders. Met Godard kunnen we nu al besluiten dat deze tentoonstelling geen *juist* beeld zal brengen, maar slechts een beeld: “*pas une image juste, juste une image*”.

These questions and others link EXCESS to Jean-Luc Godard's 'Histoire(s) du Cinéma'. This film history, which is also a history of the 20th century, pays as much attention to the films that were not made as to those that were. EXCESS intends to transpose this comprehensive project to the digital era. Which images do we see (or see too much) and which do we not (or too little)? And another important point: how do we react to these pictures? What feeling arises amongst all these pictures?

A search for the pictures behind the reality is inevitably also about the reality behind the pictures. It is a visual experience, but certainly a physical one too – a confrontation with the pictures and with the body with which we view them. This makes each image different for everybody. In agreement with Godard, we can already conclude that this exhibition will not present the right image, just an image: “pas une image juste, juste une image”.

Laat ons beginnen met de A van antichambre, met een ruimte om ons klaar te maken voor de beelden elders in het kunstencentrum. Een begin dat ook een einde kan zijn; een ruimte om te bekomen. Twee monumentale werken als prelude én als orgelpunt.

Let us start with the A of antechamber, a place to prepare ourselves for the images that wil follow. A starting point that at the same time can be a finishing point; a place to recover. Two monumental art works as prelude and as point d'orgue.

Kendell Geers, "Deep Throat", 2002

Kendell Geers (B) – Deep Throat, 2002,
videoprojectie op discobal - *video projection on mirrored ball*

Een scène uit de seventies pornoklassieker 'Deep Throat', geprojecteerd op een traag draaiende discobal, wikkelt de bezoeker in honderden stille beelden die langzaam over de muren glijden. Deze discodroom is lang over haar climax heen. Wat rest, is een feest zonder geluid. Porno zonder focus. Een gefragmenteerde herinnering. De trance van de herhaling. De leegte na het exces.

www.kendell-geers.net

A scene from the seventies porn classic 'Deep Throat', projected on a slowly revolving mirrored ball, envelops the visitor in hundreds of silent images that gradually move around the walls. This disco dream has long past its climax. What remains is a party without sound. Porn without focus. A fragmented memory. The trance of repetition. The emptiness after the excess.

Rob Moonen & Olaf Arndt, "Camera Silens", 1994

Rob Moonen & Olaf Arndt (NL & D) – Camera Silens, 1994, mixed media

Een indrukwekkende installatie als (anti)climax bij dit audiovisueel geweld. In contrast met de stroom aan beelden en geluiden elders in het museum, wordt de bezoeker in de stille kamer van Rob Moonen en Olaf Arndt geconfronteerd met de realiteit van het eigen lichaam: met de eigen hartslag, bloedsomloop en zenuwbanen, maar ook met de realiteit van de stille camera die discreet elke beweging registreert en doorstuurt naar de monitor in de tentoonstellingszaal. Niemand ontkomt aan het beeld van exces. Nergens.

www.robmoonen.nl

This impressive installation forms a climax (or anti-climax) to all this audiovisual activity. After the flood of sounds and images visitors enter Rob Moonen and Olaf Arndt's quiet room to be confronted with the reality of their own body: their own heartbeat, blood circulation and nerve bundles, but also with the reality of the silent camera suspended inconspicuously in the room, which records every movement and sends it to the monitor in the exhibition hall. No one escapes the image of excess. Nowhere.

Er zijn geen grenzen aan exces. Op straat, in de tuin, in de hal en op de trap van vleugel '58 komen de eerste beelden de bezoekers tegemoet: de tussenruimte of O_zone, met de 'O' van 'Open'.

O_zone

There are no limits to excess. Visitors are met by the first pictures in the street, the garden and the hall and on the stairs of the exhibition building: the in-between space, or O_zone, with the 'O' from 'Open'.

OVNI (E) - Babylon Archives – Docs. From the darkest side of the Empire, 2003,
vier video-compilaties - *four video compilations*, 90'

In de hal, enkele monitors.

Voor deze compilaties schuimden de Spaanse media-activisten van het OVNI (Observatori de Video No Identificat) de donkerste hoekjes van het internet af. Op websites met extensies als .gov, .mil, .corp vonden ze beelden van een parallelle wereld; een fascinerend digitaal universum.

Vraag uw kopie aan de balie of / *Ask for your copy at the front desk or on www.desorg.org*

A few monitors in the hall.

For these compilations the Spanish media activists from OVNI (Observatori de Video No Identificat) scoured the darkest corners of the Internet. On websites with such extensions as .gov, .mil and .corp they found images from a parallel world; a fascinating digital universe.

Eis Opsomer, "Shades of survival/around me", installation view, Werkleitz, 2002

Els Opsomer (B) – Shades of survival/around me [for#Hasselt], print, 2005

Aan de straatkant, een raam.

Als beeldend kunstenaar focust Els Opsomer op de overlevingsstrategieën van het individu in extreme situaties. Ze bezocht Azerbeidjan tijdens de oorlog met Armenië en reisde door ex-Joegoslavië na de laatste Balkanoorlog. Een reis naar Palestina was een volgende uitdaging om de nuances in een overgemediatiseerde wereld fysiek waar te nemen. Door in een conflictzone aanwezig te zijn, neemt ze de kans deze realiteit in een dagdagelijkse, menselijke dimensie mee te maken. Dit geeft het conflict een perspectief dat in geen enkel nieuwsitem te zien is.

Koop het boek / Buy the book 'Time Suspended [Uitgestelde Tijd]' met de foto's van Els Opsomer in de X_shop of via / or on www.squarevzw.be

On the street side, a window.

As an artist Els Opsomer is interested above all by the survival strategies of the individual in extreme situations. She visited Azerbaijan when the war with Armenia was raging and travelled through the former Yugoslavia after the last Balkan war. A journey to Palestine was the next challenge, wanting to physically and authentically observe the nuances in an over-mediated world. By spending time in a war zone or conflict zone, you get the chance to experience this reality in an everyday human dimension. This gives the conflict a perspective you never see in regular media.

Renzo Martens, "Episode 1", 2003

Renzo Martens (NL) – Episode 1, 2003, video, 44'

In de tuin, een tent.

In een door oorlog verscheurd Tsjetsjenië gaat Renzo Martens op zoek naar zichzelf. De kunstenaar draait de overgemediatiseerde oorlogssituatie om (wat de Situationisten een “détournement” noemden) en vraagt aan alle betrokkenen – de krijgers, de burgers en de mediaprofessionals – om hem te filmen en te zeggen wat zij denken over hem. Hoe groot ook de ellende op het door oorlog verscheurde terrein, steeds komt de filmmaker weer bij zichzelf uit. Waar de camera normaal dient voor de zelfpromotie van de soldaat of voor de sympathie voor het slachtoffer, dient ze hier ongegeneerd de innerlijke zoektocht van de filmer.

A tent in the garden.

Renzo Martens goes in search of himself in a Chechnya torn apart by war. The artist reverses the overmediatised war situation (what the Situationists called a “détournement”) and asks all the parties involved – fighters, citizens and media professionals – to film him and say what they think about him. Great as the misery is in this war-torn land, the film-maker always comes back to himself. Whereas the camera normally serves the self-promotion of the soldier or arouses sympathy for the victim, here it is used unashamedly for the film-maker’s inner journey.

Burnett-Rose, "Witness: An Aesthetic", 2001

Burnett-Rose (UK) – Witness : AnAesthetic, 2001, video, 3'

In de buurt van de trap, een monitor.

Daarop authentiek materiaal, gefilmd in Sierra Leone door de gelauwerde journalist Sorious Samura, naast clips uit gewelddadige Hollywoodfilms. Een commentaar op de esthetisering van het geweld in de entertainmentindustrie, voorzien van een alarmknop waarmee de kijker de beelden kan stilzetten als het echt te veel wordt.

0_zone

www.burnett-rose.com

Close to the stairs, a monitor.

'Witness: AnAesthetic' combines real footage filmed in Sierra Leone by the award-winning journalist Sorious Samura, with clips taken from violent Hollywood movies. Burnett's comment on the aestheticisation of violence in the entertainment industry, comes with an alarm button for whenever sensitive viewers want to escape.

Sagi Groner, "Meditation on Violence", 2005

Sagi Groner (IL/NL) – Meditation on Violence, 2005, video, 13'

In dezelfde buurt, een andere monitor.

Daarop beelden van bombardementen op Kosovo, tijdens de laatste drie dagen van april 1999. Sagi Groner vond dit materiaal op een Amerikaanse wetenschappelijke site, fas.org, waar het eigenlijk dienst doet als promotiemateriaal. Er circuleren veel van deze video's op het web. Ze tonen altijd hetzelfde narratief, maar hebben steeds een andere betekenis. Met verschuivingen in beeld en geluid peilt de videomaker naar het gevoel achter de beelden. In die zin sluit deze film, die zo dicht bij ons staat in tijd en ruimte, perfect aan bij de gelijknamige film van Maya Deren uit 1948; een film over krijgskunst, oosters exotisme en het verband tussen geest en lichaam.

In the same area, another monitor.

Showing pictures of the bombardment of Kosovo during the last three days of April 1999. Sagi Groner found this on an American scientific site, fas.org, where it is actually used as promotional material. A lot of these videos are circulating on the web. They always show the same narrative, but have a different significance each time. The video-maker probes the feeling behind the pictures by means of shifts in sound and image. In this sense, this film, which is so near to us in both time and space, links up perfectly with Maya Deren's 1948 film of the same name, which is about the art of war, Eastern exoticism and the connection between mind and body.

Alice Miceli, "88 from 14,000", 2004

Alice Miceli (BR) – 88 from 14.000, 2004, video, 56'

Op het raam in de traphal, een groot scherm.

Beelden van slachtoffers van het Cambodjaanse Pol Pot-regime die vlak voor hun executie werden gefotografeerd voor de staatsarchieven. 88 foto's op een achtergrond van vallend zand. De lengte van elk stuk komt overeen met de tijd tussen de arrestatie en de executie van de gevangenen. Ephemere beelden die ons, net als de tijd, door de vingers glippen.

0_zone

A large screen on the window.

This installation shows pictures of victims of the Pol Pot regime in Cambodia, taken just before their execution. The 88 photos appear on a screen of falling sand. The length of each piece corresponds to the time between their arrest and execution. Ephemeral images that slip through our fingers just like time.

Maak uw eigen tentoonstelling en neem ze mee naar huis: kijk, kopieer, koop, ervaar, probeer, consumeer.

X_shop

Make your own exhibition and then take it home: watch, copy, buy, experience, try, consume.

AS mediamagazine nr. 177 – EXCES, 128 p., 2006, www.muhka.be
Herman Asselberghs, Els Opsomer, Pieter Van Bogaert – Time Suspended [Uitgestelde Tijd], 256 pagina's, 2004, www.squarevzw.be
Lieven De Boeck – Fireworks II. Le Bleu du Ciel. II.09.01, ymck offsetprints, 2002
Jean-Luc Godard – Histoire(s) du Cinéma – 5 dvd box, Japanese edition, 1988-1997, www.amazon.co.jp
Jean-Luc Godard – Histoire(s) du Cinéma – 5 cd box, ECM records, 1999, www.ecmrecords.com
Johan Grimonprez – dial H.I.S.T.O.R.Y., dvd, argos, 1997, www.argosarts.org
Kurt Kren – Aktion filme, dvd, Index, 2004, www.index-dvd.at
Kuda.org – Safe Distance, dvd, 2002, www.kuda.org
Christof Migone – Sound Voice Perform, 90 p. + cd, 2005, www.errantbodies.org
Christof Migone – South Winds, cd, 2003, www.christofmigone.com
Christof Migone – Crackers, cd, 2001, www.christofmigone.com
Christof Migone / Undo – Vito Acconci's undoing, cd, 2001, www.christofmigone.com
Rob Moonen & Olaf Arndt – Camera Silens, Edition Nautilus, 175 p., 1995, www.robmoonen.nl
Steve Mumford – Baghdad Journal, 224 p., 2005, www.drawnandquarterly.com
OVNI – Babylon Archives – Docs. From the darkest side of the Empire, dvd, 2003, www.desorg.org
Pier Paolo Pasolini – Salò, dvd, 2003, www.paradiso.be
Salam Pax – The Baghdad Blog, 206 p., 2003, www.groveatlantic.co.uk
David Rees – Get Your War On I & II, 2002, www.mnftiu.cc
Alain Resnais – Nuit et Brouillard, dvd, 2004, www.a-film.be
Dierk Schmidt – SIEV-X. On a case of intensified refugee politics, 112 p., 2004, www.bbooks.de
Alexander Sokurov – Spiritual Voices, dvd, 2004, www.ideale-audience.com
Terre Thaemlitz – Lovebomb, cd + dvd box, 2005, www.comatonse.com
Pierre-Yves Vandeweerd – Closed District, dvd, 2005, www.gsara.be
Geert Van Moorter – Onder de bommen in Bagdad, dvd, 2004, www.g3w.be
Jonathan Weiss – The Atrocity Exhibition, dvd, Reel 23, 2004, www.reel23.com

Met dank aan / *Special thanks to*

Le Bonheur _ Epicerie audiovisuelle, Antoine Dansaertstraat 196, 1000 Brussel, www.lebonheur.net

X_shop

Jean-Luc Godard, "Histoire(s) du Cinéma", 1988-1998

Jean-Luc Godard (CH) – Histoire(s) du Cinéma 1a+b, 2a+b, 3a+b, 4a+b, 1988-98

Godards filmgeschiedenis gaat over het falen van de cinema in het aanschijn van het exces van de eeuw. Centraal in dit werk staat de tweede wereldoorlog en de gruwelen van de concentratiekampen. Enerzijds is er het falen om de doden van de kampen in beeld te brengen. Maar erger is het falen om de beelden te begrijpen die de gruwelijkheden van WOII aankondigden. Want noch de waarschuwingen van Jean Renoir in 'La Grande Illusion' of 'La Règle du Jeu' aan het eind van de jaren dertig, noch die van Charlie Chaplin in 'The Great Dictator' of Ernst Lubitsch in 'To Be or not to Be' aan het begin van de jaren veertig slaagden erin de catastrofe te voorkomen.

Koop de dvd's in de shop of via / *Buy the dvd's in the shop or on www.gaumont.fr*
Koop de cd's in de shop of via / *Buy the cd's in the shop or on www.ecmrecords.com*

Godard's film history is explicitly about the failure of cinema in the face of the century's excesses. At the heart of this work are the Second World War and the horrors of the concentration camps. On the one hand there is a failure to portray the deaths in the camps. But worse than this is the failure to understand the images that heralded the horrors of the Second World War. Because none of the warnings were able to prevent a catastrophe, not that given by Jean Renoir in his 'La Grande Illusion' and 'La Règle du Jeu' at the end of the thirties, nor that by Charlie Chaplin in 'The Great Dictator', nor that by Ernst Lubitsch in 'To Be or Not To Be' in the early forties.

X_shop

Christof Migone, "Spt", 2004

Christof Migone (CAN) – The Display Disgust Series (aka Spit Museum / Fart Museum / Crack Museum / Piss Museum), 2004/5, mixed media

Het belangrijkste instrument in de video's en de muziek van Christof Migone is zijn eigen lichaam en de excessen die het produceert. Kleine organische functies die normaal gezien verborgen blijven voor de zintuigen – de productie van speeksel, het laten van winden, het spreken en ademen of het kraken van vingerkootjes en andere ledematen – krijgen soms weerzinwekkende dimensies. Tijdens 'Feel the Old' (in Z33 in 2004) toonden we al 'Spit', een hommage aan Vito Acconci's 'Waterways – four saliva studies'. 'Spit' maakt intussen deel uit van Migones 'Display Disgust Series'. Andere hoofdstukken naast dit tot 'Spit Museum' omgedoopte werk komen als een 'Fart Museum' (met de cd 'South Winds'), een 'Crack Museum' (met de cd 'Crackers') en een 'Piss Museum'.

Koop de cd's in de shop of via / *Buy the cd's in the shop or on www.christofmigone.com*

The most important instrument in Christof Migone's videos and music is his own body. Minor organic functions that normally remain hidden from the senses – the production of saliva, breaking wind, cracking the knuckles and speaking and breathing – are here given repulsive dimensions.

We have already shown Migone's 'Spit' installation, a tribute to Vito Acconci's 'Waterways – four saliva studies', during 'Feel the Old' (in Z33 in 2004). 'Spit' is now part of his 'Display Disgust Series'. Other chapters in addition to this work, now renamed as 'Spit Museum', will appear as a 'Fart Museum' (see the 'South Winds' cd), a 'Crack Museum' (see the 'Crackers' cd) and a 'Piss Museum'.

X_shop

Steve Mumford, "My room in the Orient Palace hotel, Baghdad", 2004
(courtesy of Postmasters Gallery, New York)

Steve Mumford (USA) – Drawing from Life, 2003/4,
aquarellen op papier - *watercolours on paper*

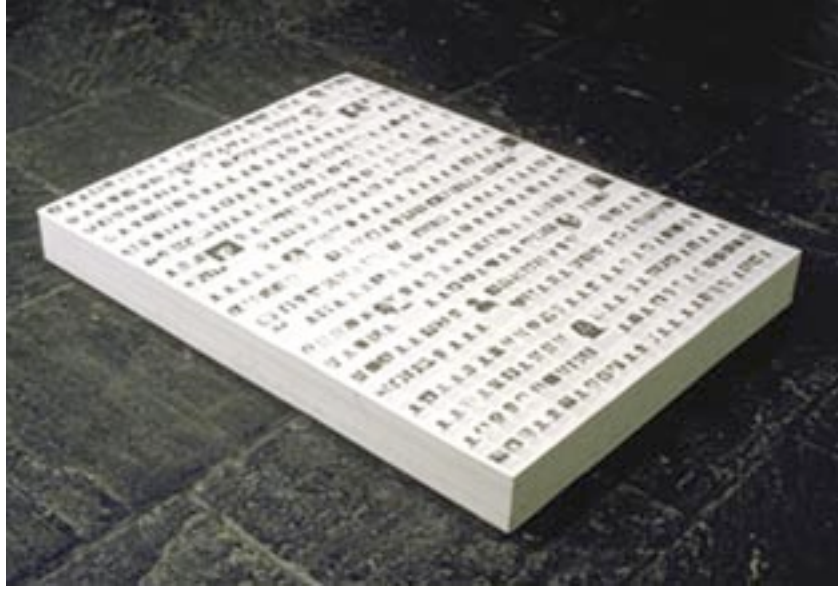
Steve Mumford, een schilder uit New York, reisde sinds het begin van de oorlog vier keer naar Irak. In tegenstelling tot de 'embedded journalists' probeert hij zich zo onafhankelijk mogelijk door de oorlogszone te verplaatsen en brengt zo de traditie van de 'oorlogskunste-naar' opnieuw tot leven. Als verslaggever van kunstportalsite artnet.com reist hij met een perskaart via Kuwait en langs Basra, Nasiriya en Kerbalah naar Bagdad, Tikrit en Kirkuk. Zijn schilderijen en verslagen voor artnet tonen het alledaagse reilen en zeilen van Irakese burgers en Amerikaanse soldaten op een belangrijk moment in de geschiedenis.

X_shop

Lees Steve's weblog op / *Read Steve's weblog on*
www.artnet.com/magazine/features/baghdadjournal.asp

Koop het boek hier of via / *Buy the book here or on* www.drawnandquarterly.com

Mumford, a New York painter, has travelled to Iraq four times since the start of the war. Unlike the embedded journalists, he tries to move around the war zone as independently as possible and thereby continues the tradition of the war artist. As a reporter for the artnet.com art portal site he travels with a press card through Kuwait and via Basra, Nasiriya and Kerbalah to Baghdad, Tikrit and Kirkuk. His paintings and reports for artnet show the everyday lives of Iraqi citizens and American soldiers at a significant moment in history.

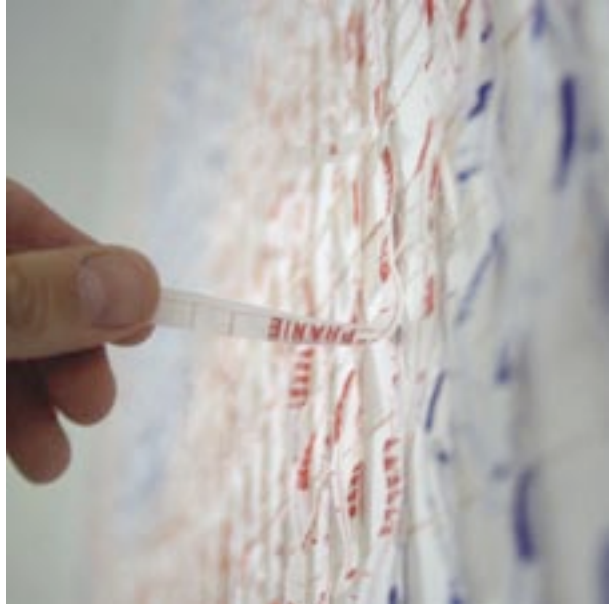
Felix González-Torres, "Untitled (Death by Gun)", 1990, Courtesy MoMA

Felix González-Torres (USA) – Untitled (Death by Gun), 1990, *stack of photolithographs*

Op deze vellen staan de namen van 460 slachtoffers, omgekomen door gewerschoten in de week van 1 tot 7 mei 1989. Verder ook hun leeftijd, woonplaats, een korte beschrijving van de doodsoorzaak, en in de meeste gevallen een foto van de overledene. Deze beelden en woorden, uit het tijdschrift 'Time', waar ze voor het eerst verschenen, tonen González-Torres' interesse in wapenbeheersing. 'Death by Gun' is, zoals zovele andere werken van deze kunstenaar, een kunstwerk dat evolueert. De betrokkenheid van de toeschouwer is een belangrijk element. Het publiek wordt aangemoedigd om de vellen te lezen, te bewaren, te tonen of aan anderen te geven.

X_shop

Listed on the sheets are the names of 460 individuals killed by gunshot during the week of May 1-7, 1989, cited by name, age, city, and state, with a brief description of the circumstances of their deaths, and, in most cases, a photographic image of the deceased. These images and words, appropriated from 'Time' magazine, where they first appeared, reflect González-Torres's interest in gun control. 'Death by Gun' is, like so many other works of the artist, an ongoing work of art. Viewer participation is an important element, and the public is encouraged to read the sheets and take them away to keep, display, or give to others.

Rob Moonen, "10,000 names", 1999

Rob Moonen (NL) - 10.000 names, 1999,
10.000 namen op stoffen labels - *10.000 names on woven tags*

Een bericht in de krant over 10.000 Albanese die in één nacht verdwenen tijdens de oorlog in 1999 is de directe aanleiding voor dit werk. Om zich een beeld te vormen van de groep mensen achter dat abstracte cijfer verzond de Nederlandse kunstenaar Rob Moonen (zie ook 'Camera Silens' in de A_zone) 10.000 namen - geen Albanese, maar vertrouwde Europese, waar in de meeste gevallen ook een gezicht aan vastzit. Die namen zette hij eigenhandig op evenveel nominettes - de rode of blauwe naamlabels om in kleren te naaien.

De labels hangen met de bedrukte kant naar de muur. Van op afstand lijkt het een schietschijf, maar wie dichterbij komt en de labels omdraait, kan de naam lezen en ziet er misschien ook een gezicht bij.

www.robmoonen.nl

The immediate trigger for this work was a newspaper report on 10,000 Albanians who in 1999, during the war, disappeared in a single night. In order to get an idea of the size of group this abstract figure represented, the Dutch artist Rob Moonen (see also 'Camera Silens' in the A_zone) thought up 10,000 names – not Albanian, but familiar European names to which in most cases a face is also attached. He then put these names onto the sort of labels that one sews into clothes. He then hung the labels with the printed side to the wall. From a distance it looks like a target, but if one goes closer and turns the labels round, one can read the name and perhaps see a face to go with it.

X_shop

Teresa Margolles (MEX) – Trepanaciones, 2003, audio, 24'
(courtesy of Galerie Peter Kilchmann, Zürich)

Teresa Margolles vindt al haar inspiratie in een lijkenhuis in Mexico City, waar ze ook werkt als forensisch geneeskundige. Haar kunstwerken bestaan uit spoelwater, vet, bloed en wat rest na de dood. Voor dit werk gebruikt ze de geluiden van een trepanatie ofte schedelboring.

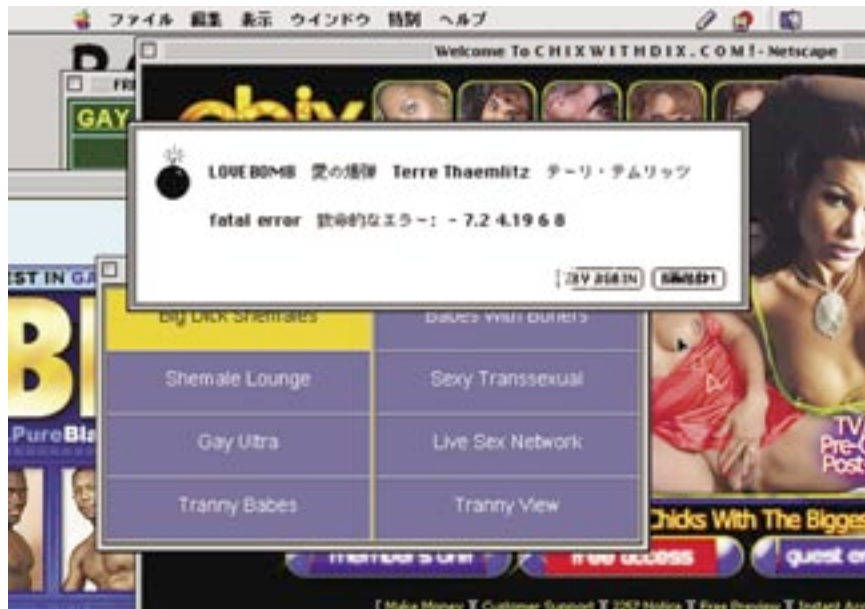
X_shop

Teresa Margolles draws her inspiration from a morgue in Mexico City, where she also works as a forensic doctor. The materials she uses for her works of art are rinsing water, fat, blood and what is left after death. For this particular work she uses recordings of a trephination, or drilling through the skull.

X, de eerste grote onbekende in deze tentoonstelling. Een ruimte voor veldwerk, met vele alternatieven bij een overgemediatiseerde realiteit. Dagboeken, logboeken en andere journaals uit een wereld niet zo ver van hier en niet zo lang geleden.

X_zone

X, the first great unknown in this exhibition. A space for fieldwork, with plenty of alternatives in an over-mediatised reality. Diaries, logbooks and other journals from a world not so far from here and not so long ago.

Terre Thaemlitz, "Lovebomb", 2003

Terre Thaemlitz (JAP) – Lovebomb, 2003, video, 74'

Mediaspace, 2001: voor de Amerikaanse crossdresser Terre Thaemlitz is al de ellende die aan de basis ligt van 11 september en de gevolgen die eruit voortvloeiden terug te brengen tot één leidend principe: dat van de liefde. Op 'Lovebomb', de cd, de video en de live-performance, gebruikt hij beelden en geluiden van televisie en internet om duidelijk te maken waar die excessieve liefde toe leidt. "Love of religion. Love of country. Love of family. Love of friends. Love of the team. [...] Love of the beat. Once we accept love is not the root of all friendly cultural exchange, but that friendly exchange has and does still exist, I cannot avoid the revelation that when strategizing coexistence in a global context love is not the answer."

Koop de dvd/cd in de shop of via / Buy the dvd/cd in the shop or on www.comatonse.com

X_zone

Mediaspace, 2001: as far as the American cross-dresser Terre Thaemlitz is concerned, all the misery that underlies the events of 11th September and the consequences that emerge from it can be reduced to one guiding principle: that of love. In 'Lovebomb', images and sounds from television and Internet make it clear where this excessive love leads: "Love of religion. Love of country. Love of family. Love of friends. Love of the team. [...] Love of the beat. Once we accept love is not the root of all friendly cultural exchange, but that friendly exchange has and does still exist, I cannot avoid the revelation that when strategizing coexistence in a global context love is not the answer."

Harun Farocki & Andrei Ujica, "Videogramme einer Revolution", 1982

Harun Farocki & Andrei Ujica (D) - Videogramme einer Revolution, 1992, video, 107'

Boekarest, 1989: de laatste dagen van het Ceaucescu-regime gingen gepaard met een volksopstand, gefilmd door tientallen camera's. Harun Farocki en Andrei Ujica putten voor deze reconstructie van de feiten uit de honderden uren materiaal van professionele en amateurcamera's. De beelden spreken voor zich: wie de macht wil, moet het beeld controleren. Zonder de televisie en andere camera's in de hoofdstad was de Roemeense Revolutie anders verlopen of had zij misschien niet eens plaatsgevonden. 'Videogramme einer Revolution' gaat over de geboorte van de tele-revolutie – over de hyperrealistische revolutie.

Dvd weldra beschikbaar via / Dvd soon available on
<http://on1.zkm.de/zkm/institute/filminstitut>

X_zone

Bucharest, 1989: the last days of the Ceaucescu regime were accompanied by a popular uprising that was filmed by dozens of cameras. For this reconstruction Harun Farocki and Andrei Ujica draw on the hundreds of hours of material from both professional and amateur cameras. The material speaks for itself: anyone who wants power has to get control over television. Without the media and television the Romanian revolution would have taken a different course or may not even have taken place. This piece is about the birth of the tele-revolution and the revolution that wasn't.

Alexander Sokurov, "Spiritual Voices", 1995

Alexander Sokurov (RUS) – Spiritual Voices, 1995, video, 340'

De grens tussen Tadzjikistan en Afghanistan, 1994: op het moment dat de Russische campagne in Tsjetsjenië goed op gang komt en dagelijkse kost is op de staatstelevisie, vervoegt Alexander Sokurov een grenspatrouille in het pas onafhankelijke Tadzjikistan. Officieel is de oorlog met Afghanistan afgelopen, maar de Taliban blijft de Russische grenspost regelmatig uitdagen. Deze marginale oorlog is stof voor een journaal, niet in de zin van een actueel nieuwsbericht, maar wel in de zin van een tijdloos dagboek met de persoonlijke impressies van één van de grootste Russische cineasten. Droombeelden uit een niemandsland ver weg van hier.

Koop de video in de shop of via / *Buy the video in the shop or on www.ideale-audience.com*

X_zone

The border between Tajikistan and Afghanistan, 1994: at the very moment when the Russian campaign in Chechnya was in full swing and was shown every day on state television, Alexander Sokurov joined a border patrol in the newly independent Tajikistan. The war with Afghanistan was officially over, but the Taliban regularly carry out provocative actions against the Russian border post. This marginal war provides the material for a journal, not in the sense of an up-to-date news report, but rather a timeless diary containing the personal impressions of one of Russia's greatest film-makers. Dream images from a no man's land far from home.

Pierre-Yves Vandeweerd, "Closed District", 2004

Pierre-Yves Vandeweerd (B) - Closed District, 2004, video, 55'

Zuid-Soedan, 1996: een Brusselse filmmaker verblijft in de Soedanese plaats Mankien, om er de oorlog te verslaan. Bij zijn vertrek leek het filmen van de oorlog een daad van verzet. De situatie ter plaatse ziet er helemaal anders uit dan op afstand en maakt plaats voor verlammeende gevoelens.

Onmacht maakt dat de beelden acht jaar lang onaangeroerd blijven. Wanneer hij toch beslist de beelden te monteren, zijn de meeste mensen van toen overleden en is de situatie in het gebied nog verslechterd. Een film over de onzichtbare oorlog en over de plaats van de filmmaker in dit alles.

Koop de dvd in de shop of via / *Buy the video in the shop or on www.gsara.be*

X_zone

Southern Sudan, 1996: a Brussels film-maker was staying in the Sudanese town of Mankien to report on the war. When he left it looked as if filming the war was an act of resistance. The situation on the ground looks completely different when viewed remotely and leads to feelings of paralysis.

The sense of powerlessness meant the pictures remained untouched for eight years. When he finally decided to edit the pictures, most of the people involved at the time had died and the situation in the area had deteriorated even more. A film about the invisible war and the position of the film-maker in it all.

Sergei Bugaev Afrika, "Stalker 3", 2002

Sergei Bugaev Afrika (RUS) – Stalker 3, 2002, video, 53'

Tsjetsjenië, 1996: als het niet gefilmd is, is het niet gebeurd. Dat is de simpele logica achter deze beelden. Deze video, gemaakt door verzetsstrijders in Tsjetsjenië en gevonden door de Russische kunstenaar Sergei Bugaev Afrika, dient als bewijs van een actie waarmee huurlingen het Russische leger in een valstrik lokken. Hiermee kunnen ze hun loon innen: 10.000 voor een truck, 20.000 voor een tank,... alles hangt af van de prijs op de lijst. Soms draait de camera even weg van het slagveld, naar de lucht, een boom, een vogel. Dat zijn de momenten die de kunstenaar deed denken aan 'Stalker', de film van Andrei Tarkovsky waarin soldaten vechten in een zone met onduidelijke grenzen. Naar verluidt liet Tarkovsky de eerste versie van zijn film vernietigen. De 'Stalker' die wij kennen is, aldus Bugaev, de tweede versie van de film. En dus is dit 'Stalker 3'; een hommage aan de filmmaker die de journaalfilm ooit de beste cinema noemde.

www.i-20.com

Chechnya, 1996: if it hasn't been filmed, it didn't happen. This is the simple logic behind these pictures. This video, made by Chechen resistance fighters and found by the Russian artist Sergei Bugaev Afrika, presents proof of an operation in which mercenaries lured Russian troops into a trap. This is how they pay their wages: 10,000 for a truck, 20,000 for a tank, everything depends on the price on the list. Sometimes the camera turns briefly away from the battlefield to look at the sky, a bomb, a bird. These are the moments that reminded the artist of 'Stalker', Andrei Tarkovsky's film in which soldiers fight in a zone whose borders are unclear. According to reports, Tarkovsky had the first version of his film destroyed. Bugaev says that the 'Stalker' we know is the second version. And so this is 'Stalker 3', a tribute to the film-maker who once called newsreel the ideal form of cinema.

X_zone

Kuda.org (SCG) – Safe Distance, 2002, video, 21'

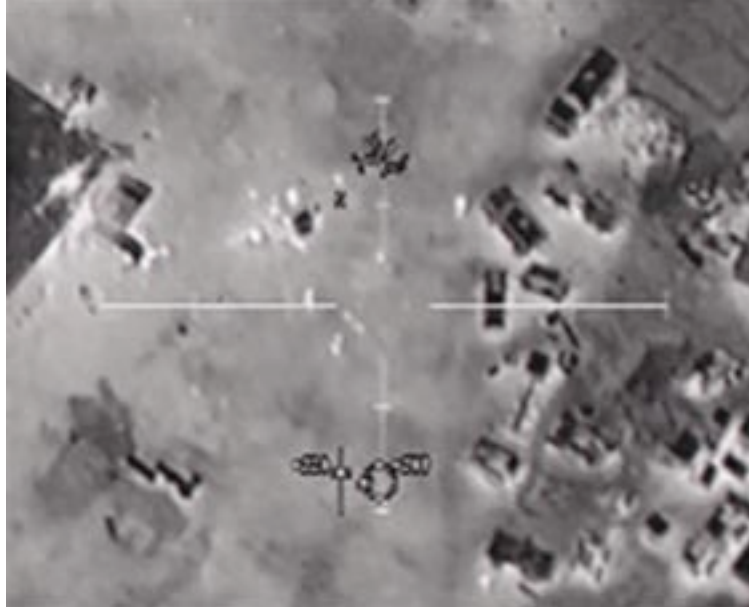
Kosovo, 1999: ook al is oorlog geen videogame, toch is dit het beeld voor de piloot in de cockpit. Dit US Air Force-vliegtuig is voor een NAVO-missie op weg van een Italiaanse basis naar Novi Sad. Cijfers, letters en coördinaten vermengen zich met commentaren en instructies van de basis en ademhaling en gezucht van de piloot. Normaal worden deze beelden gearchiveerd om de doeltreffendheid van de acties te analyseren. Deze kopie werd echter gevonden na de crash van het vliegtuig in de bergen. Het blauwe beeld betekent het einde voor de piloot – geen beeld, geen plaats, geen realiteit. De schietstoel moet redding brengen. Is er dan toch een tweede kans in het echte leven?

Download deze video via / *Download this video on*
www.eternalnetwork.org/jm/safedistance.html

Of maak uw eigen kopie in de shop / *Or make your own copy in the shop.*

Kosovo, 1999: even though war is not a video game, this is nevertheless the way the pilot in the cockpit sees it. This US Air Force plane is on its way from an Italian base to Novi Sad on a NATO mission. Figures, letters and coordinates are mixed in with comments and instructions from the base and the pilot's breathing and sighing. These pictures are normally archived for analysis of the effectiveness of the operation. However, this copy was found after the plane had crashed in the mountains. The blue image signifies the end for the pilot: no image, no place, no reality. The ejector seat is the only salvation. So is there a second chance in real life after all?

X_zone

Unknown, "Targets: Afganistán. Operation Anaconda. 13", 1999

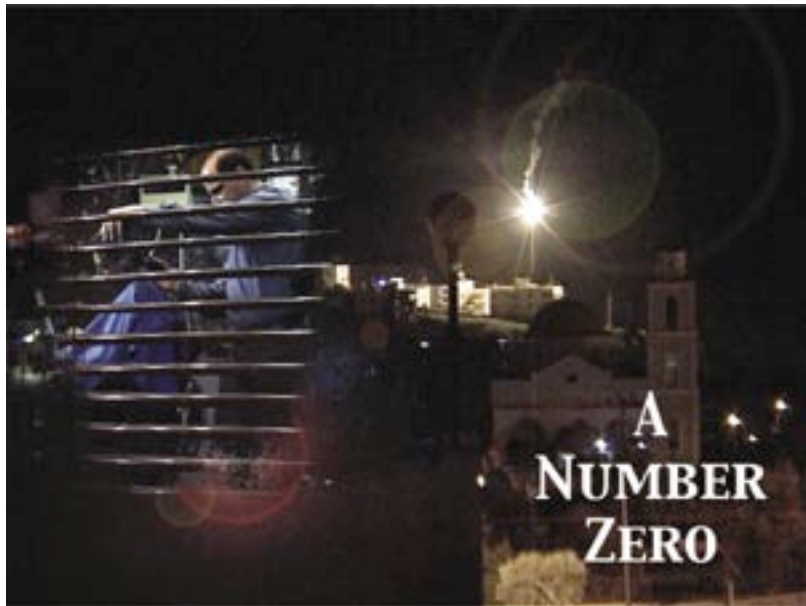
Unknown – TARGETS: Afganistán. Operation Anaconda.13, 1999, video, 15'

Afghanistan, 1999: er circuleren massa's van dit soort beelden op het internet. Beelden van precisiebombardementen die lijken te dienen tot eer en glorie van het (Amerikaanse) leger en haar wapenleveranciers. Tegelijkertijd tonen deze beelden ook de afstand van de piloot tot het slagveld. Ze reduceren de piloot tot een marionet in de handen van de echte spelers in een studio een eindje verderop.

Download deze video via / *Download this video on* <http://video.search.yahoo.com/video>
Of vraag uw kopie aan de balie of via / *Or ask for your copy at the front desk or on*
www.desorg.org

X_zone

Afghanistan, 1999: masses of images of this sort are circulating on the Internet. Pictures of precision bombardments that appear to serve only the honour and glory of the army (usually American) and its arms suppliers. At the same time these pictures show the distance between the pilot and the battlefield. They reduce the pilot to a puppet in the hands of the real players in a studio a short distance away.

Saed Andoni, "A Number Zero", 2001

Saed Andoni (PAL) – A Number Zero, 2001, video, 27'

Bethlehem, 2001: bij zijn terugkeer naar zijn geboorteplaats op de Westelijke Jordaanoever vindt de Palestijnse filmmaker Saed Andoni een bezette stad. Hij installeert zich in zijn favoriete kapsalon dat tijdens de zoveelste invasie van het bezettingsleger als levend nieuwsstation dienst doet. Wachten, luisteren, kijken en vooral: praten, is de boodschap.

www.darfilms.ps

X_zone

Bethlehem, 2001: on his return to his place of birth on the West Bank, the Palestinian filmmaker Saed Andoni finds an occupied city. He sets himself up in his favourite hairdresser's, which serves as a living news-post during the umpteenth invasion by the occupying power. The message is: wait, listen, watch and, above all, talk.

Sagi Groner, "4.11.02", 2008

Sagi Groner (IL/NL) – 4.11.02, 2003, video, 22'

Kfar-Saba, 2002: het is zeven jaar geleden dat Sagi Groner zijn verjaardag vierde in zijn geboorteland Israël. Sindsdien kiest de videomaker voor het exil en woont hij in Amsterdam. Zeven jaar geleden werd Yitzhak Rabin vermoord. Vandaag wordt zijn bezoek aan vrienden in de joodse stad Kfar Saba, niet zo ver van Tel Aviv, getekend door een 'klein evenement' met 'slechts' drie doden. Groner overtuigt zijn vrienden om naar de plaats van de aanslag te wandelen. Op weg naar huis trachten ze zich in te leven in de psyche van de reddingswerkers, de onderzoekers en de terrorist. Groner is de stille getuige en daardoor eeuwig buitenstaander van een realiteit waarvan hij zich onmogelijk kan distantiëren.

X_zone

Kfar-Saba, 2002: it is seven years since Sagi Groner celebrated his birthday in Israel, where he was born. Since then this video film-maker has opted for exile and now lives in Amsterdam. Seven years ago Yitzhak Rabin was murdered. Today, Groner's visit to friends in the Jewish city of Kfar Saba, not far from Tel Aviv, is marked by a 'minor incident' with 'only' three deaths. Groner persuades his friends to walk to the site of the attack. On the way home they try to imagine the psychological state of the rescue workers, the investigators and the terrorist. Groner is a silent witness and thus the eternal outsider in a reality from which it is impossible for him to distance himself.

Geert Van Moortier, "Onder de bommen in Bagdad, de camera als stethoscoop", 2004

Geert Van Moorter (B) – Onder de bommen in Bagdad, de camera als stethoscoop, 2004, video, 40'

Bagdad, 2003: dokter Geert Van Moorter is een gevoelsmens. In 2003 reisde hij naar Irak in opdracht van 'Geneeskunde voor de Derde Wereld'. Voor zijn aankomst in Bagdad had de dokter amper een videocamera aangeraakt, maar Bush en Blair beslisten daar anders over. Vanuit het 'Palestine Hotel' is Geert met de camera de trieste getuige van de eerste bombardementen op de stad. Filmen wordt een vorm van preventieve geneeskunde. Onder het motto 'I do what I feel' trekt hij de straat op en filmt er de plunderaars. Uiteraard gaat de camera ook mee op ziekenbezoek – als een sociale stethoscoop.

Koop de video in de shop of via / *Buy the video in the shop or on www.geertvanmoorter.be*

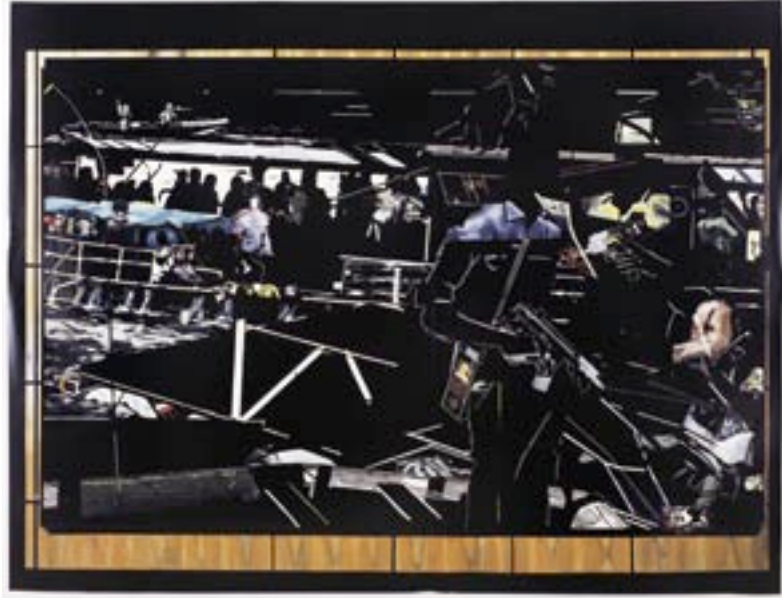
X_zone

Baghdad, 2003: doctor Geert Van Moorter is an emotional person. In 2003 he travelled to Iraq on commission to 'Medicine for the Third World'. Before he arrived in Baghdad, he had barely touched a video camera, but Bush and Blair changed all that. Watching from the 'Palestine Hotel', Geert and his camera were the sad witnesses to the first bombardments of the city. Filming became a form of preventive medicine. Under the motto 'I do what I feel', he went out into the streets and filmed the looters. And of course the camera also went with him on hospital visits, as a social stethoscope.

Y, de tweede onbekende, plaatst enkele kritische kanttekeningen bij de gaten in de beeldenstroom. Een ruimte voor reflectie over wat we niet zien; de beelden van de leegte.

Y_zone

Y, the second unknown, makes critical comments on the gaps in the flow of images. A time for reflection on what we do not see; the images of emptiness.

Dierk Schmidt, "SIEV-X", 2001-2005

Dierk Schmidt (D) – SIEV-X, 2001-2005, schilderijen op plasticfolie - *paintings on plastic film*

Er zijn geen beelden van de boot die op 19 oktober 2001 zonk tussen Australië en Indonesië, ook al waren er 397 opvarenden aan boord. Niet van de 44 overlevenden, noch van de Australische kustwacht. Misschien is het omdat de eersten vluchtelingen waren en omdat de laatsten het schip eerder al hadden geïdentificeerd als een Suspected Illegal Entry Vessel ofte SIEV. Dierk Schmidt vult zelf de ontbrekende beelden in, zoals Géricault het meer dan honderd jaar geleden deed voor de overlevenden van de Medusa. SIEV-X (de X staat voor de naamloze boot) verenigt in een drieluik het historische werk van Géricault (en van zijn idealistische buur in het Louvre, Delacroix) met de actualiteit van de bootvluchtelingen en een idealistische Nike-clip waarin Braziliaanse voetballers moeiteloos de security van de luchthaven passeren.

Koop het boek in de shop of via / *Buy the book in the shop or on www.bbooks.de.*

There are no pictures of the boat that sank between Australia and Indonesia on 19th October 2001, even though there were 397 people on board. Not of the 44 survivors nor of the Australian Coast Guard. Perhaps this is because the first were refugees and the second had already identified the boat as a Suspected Illegal Entry Vessel or a SIEV. Dierk Schmidt fills in the missing pictures, just as Géricault had done more than a hundred years previously for the survivors of the Medusa. SIEV-X (the X stands for the nameless boat) brings together the historical work of Géricault (and his idealistic neighbour in the Louvre, Delacroix) with the topical issue of boat refugees and an idealistic Nike clip in which Brazilian footballers get through airport security without the slightest trouble.

Lieven De Boeck (B) / Fireworks II. Le Bleu du Ciel. II.09.01, 2002,
vier ymck offsetprints en vier maquettes - *four offset prints and four maquettes*

Hét exces van de eenentwintigste eeuw is tevens de ultieme (en onvermijdelijke) illustratie bij Virilio's esthetiek van de verdwijning. Architect Lieven De Boeck reconstrueert met dit werk de gebeurtenissen van 11 september 2001. Het doel zijn de Twin Towers, baken van de moderne architectuur in New York. Architecten zijn Mohammad Atta en Marwan Al-Shehhi. Het resultaat is vuurwerk, een volkomen nieuwe ruimte van exces.

The excess of the twenty-first century is also the ultimate (and inevitable) illustration of Virilio's aesthetics of disappearance. In this work the architect Lieven De Boeck sketches a previously unseen picture of the events of 11th September 2001. The target is the Twin Towers, New York's beacon of modern architecture. The architects were Mohammad Atta and Marwan Al-Shehhi. The result is fireworks, an entirely new space of excess.

Herman Asselberghs, "a.m./p.m.", 2004

Herman Asselberghs (B) – a.m./p.m., 2004, video, 45'

In 'a.m./p.m.' is geen mens meer te zien. Foto's van betonnen grootstedelijke landschappen worden afgetast. Op de geluidsband vertelt een vrouw over zichzelf en de wereld, over beelden van vandaag, over een reis. Haar monoloog is een gefictionaliseerde verwerking van de indrukken die Asselberghs opdeed tijdens zijn bezoek aan Palestina. In de film heeft hij ervoor gekozen de explosieve en gemediatiseerde toestand in de regio via een absoluut minimale (audio)visuele aanpak te benaderen. De afstand die hij schept door een nuchtere vrouwenstem te gebruiken in plaats van zijn eigen stem en zijn afwijzing van documentair materiaal zorgt voor een complexe benadering van zijn gevoelens en ideeën rondom het Israëliisch-Palestijnse conflict.

Koop het boek / *Buy the book* 'Time Suspended [Uitgestelde Tijd]' met de tekst van de video (eng/ned) in de X_shop of via / *or on* www.squarevzw.be

In 'a.m./p.m.' there are no more people to be seen. Photos of cosmopolitan cityscapes are systematically scanned. On a soundtrack you hear a woman's voice recounting her story and that of the world; about images of today, about a journey. Her monologue is a fictionalised version of the impressions that Asselberghs picked up during his trip to Palestine. He consciously chose for the film to show the explosive and mediatized situation in the region by taking an absolutely minimalist audiovisual approach. The fact that he creates a detached view by using a female voice instead of his own, coupled with deviating from a run-of-the-mill documentary style, produces a complex approach to his ideas and feelings on the Israeli/Palestinian conflict.

Thomas Köner, "Suburbs of the Void", 2004

Thomas Köner (D) – Suburbs of the Void, 2004, video, 13'

Er wordt wel eens beweerd dat de voorstad enkel in beeld komt als er iets ergs gebeurt. De recente rellen in de Franse banlieues leken het bewijs. Maar is dat wel zo? Wordt ook dit Suburbia niet permanent in het vizier gehouden? Ook als er niemand kijkt? Thomas Köner verzamelde voor deze video, net als voor het eerdere 'Banlieue du Vide' en 'Nuuk', beelden van webcams. Het zijn lege beelden van een verlaten plein. De plaats is Helsinki. De poolwinter zorgt voor een sneeuwtapijt als een projectiescherm. We horen stemmen van mensen die we niet zien. Alsof dit een film is om niet naar te kijken. Unheimlich.

www.thomaskoner.com

It is sometimes claimed that the suburbs are only shown when something awful happens there. The recent riots in the French banlieues seem to prove this. But is this really true? Is this suburbia too not always under observation? Even when no one is looking? For this video, just as for the earlier 'Banlieue du Vide' and 'Nuuk', Thomas Köner collected images from webcams. They are empty pictures of a deserted square. The city is Helsinki. The polar winter provides a carpet of snow like a projection screen. We hear people's voices but do not see them. As if this were a film not to watch. Unheimlich.

Y_zone

De Zebrazaal wordt tijdens de tentoonstelling Z_zone, een teletijdmachine om terug te blikken op de geschiedenis van (beeld)exces.

ZON/SUN 7.5.06

Eric Pauwels – Lettre à Jean Rouch, 1993, 6'

Jean-Luc Godard – Histoire(s) du cinéma I-IV, 1989-1998, 2 x 52' + 6 x 26'

ZON/SUN 14.5.06

Alain Resnais – Nuit et Brouillard, 1955, 32'

Pier Paolo Pasolini – Salò o le 120 giornate di Sodoma, 1976, 117'

ZON/SUN 21.5.06

Ant Farm – Media Burn, 1975, 23'

Johan Grimonprez – dial H.I.S.T.O.R.Y., 1997, 68'

Jonathan Weiss – The Atrocity Exhibition, 2000, 80' - met dank aan / *thanks to*

REEL23/De Filmfreak Distributie www.reel23.com

Meer info via / *More info on* www.z33.be & www.squarevzw.be

During the exhibition, the Zebrazaal becomes Z_zone, a teletime machine for looking back at the history of excess (of images).